

SUOMEN SÄÄDÖSKOKOELMA

1996 Julkaistu Helsingissä 31 päivänä joulukuuta 1996 N:o 1329—1334

SISÄLLYS

N:o		Sivu
1329	Laki työllisyyslain muuttamisesta	3825
1330	Asetus työllisyysasetuksen muuttamisesta	3827
1331	Asetus työllisyysasetuksen muuttamisesta annetun asetuksen voimaantulosäännöksen muuttamisesta	3830
1332	Asetus Valtion taloudellisesta tutkimuskeskuksesta	3831
1333	Maatalousyrittäjien lomituspalveluasetus	3833
1334	Verohallituksen päätös leimaverokoneiden käytöstä	3838

N:o 1329

Laki työllisyyslain muuttamisesta

Annettu Helsingissä 30 päivänä joulukuuta 1996

Eduskunnan päätöksen mukaisesti

muutetaan 13 päivänä maaliskuuta 1987 annetun työllisyyslain (275/87) 21 §:n 3 momentti, sellaisena kuin se on 30 päivänä joulukuuta 1992 annetussa laissa (1696/92), sekä

lisätään lakiin siitä mainitulla 30 päivänä joulukuuta 1992 annetulla lailla kumotun 18 ja 18 a §:n tilalle uusi 18 ja 18 a § sekä 21 §:ään, sellaisena kuin se on viimeksi mainitussa laissa uusi 3 momentti, jolloin muutettu 3 momentti ja nykyinen 4 momentti siirtyvät 4 ja 5 momentiksi, seuraavasti:

18 §

*Kuntoutus-, koulutus- ja
työntekomahdollisuuden järjestäminen*

Vuonna 1942 tai sen jälkeen syntyneelle 55 vuotta täyttäneelle työttömälle työnhakijalle, jolle on maksettu työttömyyspäivärahaa työttömyysturvalaissa säädetty enimmäisaika, mutta jolla ennen 1 päivää tammikuuta 1997 voimassa olleiden työttömyysturvalain säännösten mukaan on ollut oikeus saada työttömyyspäivärahaa päivärahakauden keston enimmäisajasta huolimatta 60 ikävuoteen saakka, turvataan mahdollisuus työllistymistä edistävään kuntoutukseen tai koulutukseen. Tällä perusteella järjestetyssä koulutuksessa työttömällä on koulutusaikana oikeus työvoimapolitiisesta aikuiskoulutuk-

sesta annetussa laissa (763/90) tarkoitettuihin opintosiaaliisiin etuuksiin sanotussa laissa säädetyin edellytyksin.

Jos 1 momentissa tarkoitettua työtöntä ei voida työllistää avoimille työmarkkinoille eikä hänelle voida järjestää soveltuvaa koulutusta tai kuntoutusta, on sen kunnan, joka kotikuntalainen (201/94) 2 §:n mukaan on henkilön kotikunta, työvoimaviranomaisten osoituksesta järjestettävä hänelle työntekomahdollisuus 10 kuukauden ajaksi (*työllistämisvelvollisuus*). Kunnan on järjestettävä työntekomahdollisuus siten, että työllistettävä voi aloittaa työn työttömyysturvalaissa säädetyin päivärahakauden enimmäisajan täytyessä. Järjestettävän työn tulee olla alan säännöllisen työajan mukaista kokoaikatyötä.

Mitä 1 ja 2 momentissa säädetään, ei so-

HE 210/1996
TyVM 17/1996
EV 225/1996

181—1996

460301A

velleta, jos henkilö on jättämällä hakematta päivärahaa tai muutoin saanut aikaan sen, ettei päivärahakauden enimmäisaika ole täytynyt ennen kuin hän on täyttänyt 55 vuotta.

Työttömyysturvalaissa säädetyn tarkastelujakson kuluessa tehty työ tai koulutus, joka luetaan työssäoloeseen, vähentää 10 kuukauden työllistämismäärästä.

Työntekomahdollisuuden järjestämisen toimenpanosta säädetään tarkemmin asetuksella.

18 a §

Työllistämismäärästä lakkaaminen

Kunnan velvollisuus järjestää 18 §:n nojalla työntekomahdollisuus siihen oikeutetulle lakkaa, jos

1) työnhakija ilman työttömyysturvalain 7 a §:ssä tarkoitettua pätevää syytä kieltäytyy hänelle osoitetusta työkykyyn nähden sopivasta työllistämismäärästä nojalla järjestetystä työstä;

2) työ, johon työnhakija on osoitettu, keskeytyy työnhakijasta johtuvasta syystä; tai

3) työnhakijalle ei voida työttömänä työnhakijana olemisen päättymisen vuoksi järjestää työtä kolmen kuukauden kuluessa siitä, kun työllistämismäärästä on tullut voimaan.

Helsingissä 30 päivänä joulukuuta 1996

Tasavallan Presidentti

MARTTI AHTISAARI

21 §

Työllistämistuki kunnalle

Jos työvoimatoimisto osoittaa kunnan työllistettäväksi 18 §:n nojalla työttömän henkilön, kunnalla on oikeus saada normaali työllistämistuki 80 prosentilla korotettuna.

Kunnalle maksetaan lisätukea sen perusteella, kuinka suuren osuuden alueensa työvoimasta kunta on keskimäärin kuukauden aikana työllistänyt työllisyysmäärärahoilla. Lisätukea maksetaan vain niistä työllistetyistä, joiden määrä ylittää työllistettyjen osuuden kunnan työvoimasta. Lisätuen suuruus määräytyy seuraavasti:

Työllistettyjen osuus kunnan työvoimasta	Lisätuen osuus
vähintään 1 %	10 %
” 1,5 %	20 %
” 2 %	30 %

Tämä laki tulee voimaan 1 päivänä tammi-kuuta 1997.

Ennen lain voimaantuloa voidaan ryhtyä sen täytäntöönpanon edellyttämiin toimenpiteisiin.

Työministeri *Liisa Jaakonsaari*

N:o 1330

Asetus työllisyysasetuksen muuttamisesta

Annettu Helsingissä 30 päivänä joulukuuta 1996

Työministerin esittelystä

kumotaan 29 päivänä tammikuuta 1993 annetun työllisyysasetuksen (130/1993) 53 §, sellaisena kuin se on 29 päivänä joulukuuta 1995 annetussa asetuksessa (1787/1995),

muutetaan 21 §:n 1 momentin 2 ja 3 kohta, 34 a §, 34 b §:n 1 momentin 3 ja 5 kohta, 34 c §:n 3 momentti, 34 e §:n 1 momentti, sellaisina kuin niistä ovat 34 a § ja 34 c §:n 3 momentti 21 päivänä tammikuuta 1994 annetussa asetuksessa (51/1994) sekä 34 b §:n 1 momentin 3 ja 5 kohta 3 päivänä maaliskuuta 1995 annetussa asetuksessa (273/1995) sekä 34 e §:n 1 momentti 29 päivänä joulukuuta 1995 annetussa asetuksessa (1787/1995), sekä

lisätään asetukseen mainitulla 3 päivänä maaliskuuta 1995 annetulla asetuksella kumotun 10 luvun tilalle uusi 10 luku, 46 §:ään, sellaisena kuin se on muutettuna mainitulla 3 päivänä maaliskuuta 1995 annetulla ja 17 päivänä joulukuuta 1993 annetulla asetuksella (1252/1993), uusi 3 momentti ja asetukseen uusi 50 b § seuraavasti:

21 §

Tuen myöntämisen erityiset edellytykset

Työllistämistukea ei voida myöntää:

2) jos työnantaja on työssäkäyntialueella hakemuksen jättämistä edeltäneiden yhdeksän kuukauden aikana tuotannollisista tai taloudellisista syistä irtisanonut tai lomauttanut työntekijöitä samoista tai samanlaisista tehtävistä taikka lyhentänyt heidän työaikaansa;

3) jos tukeen perustuva työhönottaminen aiheuttaisi muiden tukea saavan työnantajan palveluksessa olevien työntekijöiden irtisanomisen tai lomauttamisen taikka heidän työolosuhteidensa tai etuuksiensa huonontumisen;

34 a §

Osa-aikalisä

Osa-aikaisten työntekomahdollisuuksien lisäämiseksi voidaan kokoaikatyöstä vapaaehtoisesti osa-aikatyöhön siirtyvälle työntekijälle myöntää valtion talousarviossa olevan määrärahan rajoissa ansiovähennyksen korvausta (*osa-aikalisä*), jos työnantaja samalla sitoutuu vastaavaksi ajaksi palkkaamaan työvoimatoimistossa työttömänä työnhakijana olevan työvoimatoimiston osoittaman henkilön (*osa-aikatyöllistetty*).

34 b §

Osa-aikalisän myöntämisen edellytykset

Osa-aikalisän myöntämisen edellytyksenä on:

3) ettei osa-aikatyöhön siirtyvä saa samalta ajalta osa-aikatyön palkan lisäksi muuta palkkaa tai korvausta tekemästään työstä;

5) että osa-aikatyöhön siirtyvän työntekijän kokoaikainen palvelussuhde samaan työnantajaan on yhdenjaksoisesti kestänyt vähintään vuoden välittömästi ennen osa-aikatyöhön siirtymistä;

34 c §

Osa-aikalisän maksamisen lopettaminen

Osa-aikalisän maksamista ei kuitenkaan lopeteta:

1) jos työnantaja kahden kuukauden kuluessa osa-aikatyöhön työllistetyn työn päättymisajankohdasta palkkaa työllistetyn tilalle 34 a §:ssä tarkoitetun työttömän työnhakijan; tai

2) jos työvoimatoimisto ei voi osoittaa osa-aikatyöhön soveltuvaa työllistettävää aikaisemmin työllistetyn tilalle.

34 e §

Osa-aikalisän määrä ja kesto

Osa-aikalisän määrä on 50 prosenttia työnantajan ilmoittamasta osa-aikatyöhön siirtyneen työntekijän kokoaikatyön ja osa-aikatyön palkan erotuksesta. Määrä on kuitenkin enintään normaali työllistämistuki korotettuna 70 prosentilla. Kokoaikatyön palkka lasketaan osa-aikatyötä edeltäneen kokoaikatyön 12 kuukauden palkan keskiarvona.

10 luku

Kuntoutus-, koulutus- ja työntekomahdollisuuden järjestäminen

41 §

Kuntoutus-, koulutus- ja työntekomahdollisuuden selvittäminen

Työvoimatoimiston on selvitettävä työllisyylain 18 §:n 1 momentissa tarkoitetulle henkilölle, että hänellä on oikeus työllistymistä edistävään kuntoutukseen tai koulutukseen. Lisäksi työvoimatoimiston on selvitettävä edellä tarkoitetulle henkilölle, että jos

hänelle soveltuvaa koulutusta tai kuntoutusta ei voida järjestää, kunta on velvollinen järjestämään hänelle työntekomahdollisuuden kymmenen kuukauden ajaksi.

42 §

Työllistämismenettely

Työvoimatoimiston on ilmoitettava työllistämiselvölliselle kunnalle tämän työllistämiselvöllisyydestä (*työllistämisisilmoitus*). Työllistämisisilmoituksesta tulee käydä ilmi työllistämiselvöllisyyden peruste, työllistetävän koulutus ja työkokemus sekä muut työllistämisen kannalta tarpeelliset tiedot.

Työllistämisisilmoitus on tehtävä siten, että työntekomahdollisuus voidaan järjestää viipymättä työttömyysturvalain 26 §:n 1 momentissa säädetyn päivärahakauden enimmäiskeston täytyttyä, kuitenkin viimeistään kaksi viikkoa ennen työttömyysturvalaissa säädetyn päivärahakauden enimmäiskeston täyttymistä.

Kunnan tulee järjestää työpaikka ja ilmoittaa siitä työvoimatoimistolle siten, että työhönosoitus voidaan antaa ennen työttömyysturvalaissa säädetyn päivärahakauden enimmäisajan täyttymistä.

Työllisyyslain 18 §:n 2 momentissa tarkoitusta työstä solmitaan määräaikainen työsopimus, jossa varataan työntekijälle oikeus siirtyä kesken sopimuskauden uuteen työsuhteeseen.

13 luku

Työllistämistuen myöntäminen ja maksaminen

46 §

Hakeminen

Osa-aikalisää haetaan siltä työvoimatoimistolta, jonka toimialueella osa-aikatyöhön siirtyvän työpaikka sijaitsee, tai siltä työvoimatoimistolta, jonka työnhakija osa-aikalisän avulla työllistetään.

50 b §

Työllistämistukea koskevan päätöksen allekirjoittaminen

Työllistämistukea koskeva päätös on alle-

kirjoitettava. Päätökseen, joka annetaan koneellisessa tietojenkäsittelyssä tai muutoin ainakin osaksi painomenetelmää käyttäen aikaansaatusasiakirjana, voidaan allekirjoitus kuitenkin merkitä koneellisesti.

Tämä asetus tulee voimaan 1 päivänä tammikuuta 1997.

Helsingissä 30 päivänä joulukuuta 1996

Tasavallan Presidentti
MARTTI AHTISAARI

Työministeri *Liisa Jaakonsaari*

N:o 1331

Asetus

työllisyysasetuksen muuttamisesta annetun asetuksen voimaantulosäännöksen muuttamisesta

Annettu Helsingissä 30 päivänä joulukuuta 1996

Työministerin esittelystä

muutetaan työllisyysasetuksen muuttamisesta 21 päivänä tammikuuta 1994 annetun asetuksen (51/1994) voimaantulosäännöksen 1 momentti, sellaisena kuin se on 29 päivänä joulukuuta 1995 annetussa asetuksessa (1789/1995), seuraavasti:

Tämä asetus tulee voimaan 1 päivänä helmikuuta 1994. Asetuksen 7 a luku ja 51 § tulevat kuitenkin voimaan 1 päivänä maaliskuuta 1994.

Tämä asetus tulee voimaan 1 päivänä tammikuuta 1997.

Helsingissä 30 päivänä joulukuuta 1996

Tasavallan Presidentti

MARTTI AHTISAARI

Työministeri *Liisa Jaakonsaari*

N:o 1332

Asetus**Valtion taloudellisesta tutkimuskeskuksesta**

Annettu Helsingissä 30 päivänä joulukuuta 1996

Valtiovarainministerin esittelystä säädetään Valtion taloudellisesta tutkimuskeskuksesta 12 päivänä tammikuuta 1990 annetun lain (27/1990) 2 ja 5 §:n nojalla:

Tehtävät

1 §

Valtion taloudellisen tutkimuskeskuksen tehtävänä on:

- 1) tehdä ja julkaista tutkimuksia ja selvityksiä omalta toimialaltaan;
- 2) osallistua toimialansa asiantuntijana valtionhallinnon päätöksentekoa palvelevaan selvitys- ja valmistelutyöhön;
- 3) seurata ja kehittää toimialansa tutkimusmenetelmiä sekä osallistua tutkimuksessa tarvittavien tietokantojen ylläpitoon ja kehittämiseen;
- 4) osallistua tutkimusohjelmaansa liittyvään yhteistyöhön kotimaisten ja kansainvälisten tutkimuslaitosten kanssa.

Tutkimuskeskuksen tulee lisäksi huolehtia niistä tehtävistä ja toimeksiannoista, jotka asianomainen ministeriö sille erikseen määrää.

Organisaatio

2 §

Tutkimuskeskuksessa on johtokunta.

Tutkimuskeskuksen päällikkönä on ylijohdaja.

Tutkimuskeskuksen toimintaorganisaatiosta määrätään työjärjestyksessä.

3 §

Tutkimuskeskuksen johtokunnassa on enintään kahdeksan jäsentä. Yhtenä jäsenenä on tutkimuskeskuksen ylijohdaja, minkä lisäksi tutkimuskeskuksen henkilöstöllä on

oikeus valita keskuudestaan enintään neljäksi vuodeksi kerrallaan yksi jäsen. Valtioneuvosto nimittää johtokunnan muut jäsenet enintään neljäksi vuodeksi kerrallaan sekä määrää johtokunnan puheenjohtajan. Johtokunta valitsee keskuudestaan varapuheenjohtajan.

Asioiden käsittely ja ratkaiseminen

4 §

Tutkimuskeskukselle kuuluvat asiat ratkaisee johtokunta, ylijohdaja tai, sen mukaan kuin työjärjestyksessä ja taloussäännössä määrätään, muu virkamies.

5 §

Johtokunta hyväksyy:

- 1) tutkimuskeskuksen yleiset toimintalinjat ja tutkimuksen painopistealueet;
- 2) tutkimuskeskuksen toiminta- ja taloussuunnitelman sekä talousarvioehdotuksen;
- 3) tutkimuskeskuksen vuotuisen toimintasuunnitelman;
- 4) tutkimuskeskuksen toimintakertomuksen ja tilinpäätöksen; sekä
- 5) muut tutkimuskeskuksen kannalta merkittävät asiat.

6 §

Johtokunta on päätösvaltainen kokouksen puheenjohtajan ja vähintään neljän muun jäsenen ollessa läsnä.

Johtokunnan päätökseksi tulee se mielipide, jota enemmistö on kannattanut. Äänten

mennessä tasan päätökseksi tulee se mielipide, jota puheenjohtaja on kannattanut.

Johtokunta määrää tarkemmin asioiden käsittelystä johtokunnassa.

7 §

Tutkimuskeskuksessa on tieteellinen neuvottelukunta, jonka asianomainen ministeriö asettaa johtokunnan esityksestä enintään neljäksi vuodeksi kerrallaan.

Neuvottelukunnan tehtävänä on toimia neuvoa-antavana toimitelimenä tutkimusohjelman toteuttamisessa ja tehdyn tutkimuksen sisällöllisessä arvioinnissa sekä arvioida tutkimuksen tieteellistä tasoa.

Neuvottelukunta määrää tarkemmin asioiden käsittelystä neuvottelukunnassa.

8 §

Ylijohtajan tehtävänä on johtokunnan alaisena johtaa ja kehittää tutkimuskeskuksen toimintaa sekä huolehtia johtokunnalle esiteltävien asioiden valmistelusta ja johtokunnan päätösten täytäntöönpanosta.

Ylijohtaja ratkaisee tutkimuskeskukselle kuuluvat asiat, joita ei ratkaista johtokunnassa tai joita ei työjärjestyksessä tai taloussäännössä ole siirretty muun virkamiehen ratkaistaviksi.

Ylijohtaja voi ottaa ratkaistavakseen asian, jonka muu virkamies työjärjestyksen tai taloussäännön mukaan saa ratkaista.

Tutkimuskeskuksen työjärjestyksen vahvistaa ylijohtaja johtokunnan annettua asiasta lausuntonsa.

Kelpoisuusvaatimukset

9 §

Ylijohtajan kelpoisuusvaatimuksena on virkaan soveltuva ylempi korkeakoulututkin-

Helsingissä 30 päivänä joulukuuta 1996

to, hyvä perehtyneisyys taloudellisiin tutkimustehtäviin sekä johtamistaito ja -kokemus.

Henkilöstön nimittäminen ja ottaminen sekä virkavapauden myöntäminen

10 §

Ylijohtajan nimittää tasavallan presidentti valtioneuvoston esityksestä virkaa haettavaksi julistamatta.

Tutkimusjohtajat nimittää ylijohtaja johtokunnan annettua asiasta lausuntonsa.

Tutkimuskeskuksen muun henkilökunnan nimittää tai ottaa ylijohtaja, jollei sitä työjärjestyksessä ole annettu muun virkamiehen tehtäväksi.

11 §

Virkavapauden myöntää muulle kuin tutkimuskeskuksen ylijohtajalle tutkimuskeskuksen mukaan kuin työjärjestyksessä määrätään.

Erinäiset säännökset

12 §

Johtokunta määrää ylijohtajan sijaisen.

13 §

Tämä asetus tulee voimaan 1 päivänä tammikuuta 1997.

Tällä asetuksella kumotaan Valtion taloudellisesta tutkimuskeskuksesta 4 päivänä toukokuuta 1990 annettu asetus (414/1990) siihen myöhemmin tehtyine muutoksineen.

Ennen tämän asetuksen voimaantuloa voidaan ryhtyä sen täytäntöönpanon edellyttämiin toimenpiteisiin.

Tasavallan Presidentti

MARTTI AHTISAARI

Valtiovarainministeri *Sauli Niinistö*

N:o 1333

Maatalousyrittäjien lomituspäätösasetus

Annettu Helsingissä 30 päivänä joulukuuta 1996

Sosiaali- ja terveysministeriön toimialaan kuuluvia asioita käsittelemään määrätyn ministerin esittelystä säädetään 20 päivänä joulukuuta 1996 annetun maatalousyrittäjien lomituspäätöslain (1231/1996) nojalla:

1 luku

Yleiset säännökset

1 §

Kotieläinyksikkö

Maatalousyrittäjien lomituspäätöslain (1231/1996), jäljempänä lomituspäätöslaki, 4 §:n 1 momentissa tarkoitettuna kotieläinyksikkönä pidetään

- 1) yhtä lehmää tai neljää muuta nautaeläintä, joiksi luetaan myös emolehmä,
- 2) kolmea hevosta,
- 3) kolmea emakkoa porsaineen, neljää karjaa tai viittätoista muuta sikaa,
- 4) neljää yli kuuden kuukauden ikäistä vuolta,
- 5) kymmentä yli kuuden kuukauden ikäistä lammasta,
- 6) kolmeakymmentä siitoskettua tai viittäkymmentä siitostarkoituksessa pidettävää muuta turkiseläintä,
- 7) sataa siipikarjaan kuuluvaa eläintä, joiksi ei lueta broilereita, taikka
- 8) tuhatta broileria tai alle kuudentoista viikon ikäistä kananpoikaa.

2 §

Päätoiminen karjatalouden harjoittaja

Lomituspäätöslain 4 §:n 1 momentissa tarkoitettuna päätoimisena karjatalouden harjoittajana pidetään karjatalouden harjoittajaa,

1) joka lomituspäätösajankohtana ei työskentele maatilán ulkopuolella vähintään kolme kuukautta kestävässä työ- tai virkasuhteessa eikä harjoita maatalouteen liittymätöntä yritystoimintaa maatilán ulkopuolisesta toimipisteestä käsin, sekä

2) joka ei ole myöskään lomituspäätösajankohtaa edeltäneen kuuden kuukauden aikana työskennellyt tilán ulkopuolella 1 kohdassa tarkoitettulla tavalla.

Sen estämättä, mitä 1 momentissa säädetään, päätoimisena pidetään karjatalouden harjoittajaa, joka maatilán ulkopuolisen työskentelynsä ohella on toiminut maatalouden harjoittamiseen kuuluvissa tehtävissä siinä määrin, että hänen työtuntimääränsä näissä tehtävissä voidaan arvioida vastanneen vähintään sitä työtuntimäärää, joka häneltä on kulunut työskentelyyn maatilán ulkopuolella.

Edellä 2 momentissa tarkoitettua maatalouden harjoittamiseen kuuluvaa työaikaa arvi-

oitaessa otetaan huomioon maatalouden harjoittajalta maatalousyrityksen karjataloustyöhön ja muihin yrityksen hoitoon liittyviin välttämättömiin tehtäviin kuuluva keskimääräinen viikoittainen työtuntimäärä.

2 luku

Lomituspäivän kesto

3 §

Kokonaistyöaikaa ja tehtäväosuuksia koskevien tietojen antaminen

Lomituspalvelulain 8 §:ssä tarkoitetun kokonaistyöajan ja maatalousyrittäjän tehtäväosuuden määrittämistä varten maatalousyrittäjän on annettava paikallisyksikölle tiedot

1) maatilan kotieläinten määrästä ja laadusta sekä niiden hoitoon käytettävistä työmenetelmistä; sekä

2) maatilalla vakituisesti työskentelevistä henkilöistä ja heidän keskimääräisistä tehtäväosuuksistaan prosentteina maatalousyrityksen välttämättömien tehtävien hoitoon kuluva kokonaistyöajasta.

4 §

Kokonaistyöajan ja tehtäväosuuden määrääminen

Paikallisyksikön on määrättävä lomituspalvelulain 8 §:ssä tarkoitettu kokonaistyöaika maatalousyrittäjän 3 §:n 1 kohdan nojalla antamien tietojen perusteella eläkelaitoksen osoittaman lomitustyöajan laskentajärjestelmän mukaisesti, jollei 5 §:stä muuta johdu. Kokonaistyöaikaa määrättäessä paikallisyksikön tulee lisäksi ottaa huomioon sellaiset maatalousyrityksen hoitoon kuuluvat välttämättömät tehtävät ja olosuhteet, jotka eivät sisälly laskentajärjestelmään.

Jos maatilalla työskentelee vakituisesti kaksi tai useampia henkilöitä, paikallisyksikön on määrättävä lomituspalvelulain 8 §:ssä tarkoitettu maatalousyrittäjän tehtäväosuus 3 §:n 2 kohdassa tarkoitetun ilmoituksen mukaisesti.

5 §

Lomituspäivän keston tarkistaminen

Ennen kunkin etukäteen tiedossa olevan

lomitusjakson alkamista maatalousyrittäjän on ilmoitettava paikallisyksikölle

1) edellä 3 §:ssä tarkoitetuissa olosuhteissa tapahtuneet olennaiset muutokset; sekä

2) tiedossaan olevat sellaiset lomitusajan kohtaan liittyvät erityiset tehtävät ja muut seikat, joilla voi olla vaikutusta lomittajan työajan määräytymiseen lomitusjakson aikana.

Lomituspäivän kesto voidaan tarkistaa, jos 1 momentissa tarkoitetut seikat, lomituspalvelulain 8 §:ssä tarkoitetut lomittajan henkilökohtaiset ominaisuudet taikka lomituksen aikana esille tulleet ennalta arvaamatomat tehtävät tai olosuhteet sitä edellyttävät. Lomittajan tai maatalousyrittäjän tulee viipymättä ilmoittaa paikallisyksikölle seikoista, jotka aiheuttavat tarvetta tarkistaa lomituspäivän kesto.

Maatalousyrittäjien ja muiden maatilalla työskentelevien henkilöiden välistä tehtäväosuutta voidaan maatalousyrittäjän ilmoituksen perusteella muuttaa lomivuoden aikana vain erityisestä syystä, kuten kuoleman, toistaiseksi myönnetylle työkyvyttömyyseläkkeelle siirtymisen, maatalousyrittäjien tai muiden maatilalla työskentelevien henkilöiden lukumäärän muuttumisen taikka muun vastaavan syyn johdosta.

3 luku

Paikallisyksikön järjestämät lomituspalvelut

6 §

Kuukausipalkkaisten lomittajien määrä

Paikallisyksikön tulee mitoittaa palveluksessaan olevien kuukausipalkkaisten maatalouslomittajien määrä siten, että yhtä lomittajaa kohti on vähintään kymmenen vuosilomaan oikeutettua maatalousyrittäjää, jotka käyttävät paikallisyksikön järjestämiä lomituspalveluja.

Lomittajien määrä voi olla 1 momentissa säädettyä suurempi, jos se on perusteltua paikallisyksikön alueella ilmenevän sijaisavun tarpeen, lomituspalvelulain 16 §:n 2 momentissa tarkoitetun maksullisen lomittaja-avun käytön, lomittajien palvelussuhteen ehtojen tai muun lomitustoiminnan kannalta hyväksyttävän syyn johdosta.

7 §

Velvollisuus pitää osa vuosilomasta samanaikaisesti

Lomituspalvelulain 17 §:n 2 momenttia sovellettaessa yritystoiminnan jatkuvuus katsotaan voitavan turvata yhden kokoaikaisen maatalouslomittajan keskimääräistä työaikaa vastaavalla työpanoksella, jos maatalousyrityksessä on enintään 15 kotieläinyksikköä.

Sen estämättä, mitä 1 momentissa säädetään kotieläinyksikköjen enimmäismäärästä, samassa maatalousyrityksessä toimivien maatalousyrittäjien on pidettävä lomituspalvelulain 17 §:n 2 momentissa tarkoitettu osa vuosilomastaan samanaikaisesti, jos se on perusteltua maatalousyrittäjien aikaisemmat vuosilomajärjestelyt tai 4 §:n 1 momentin nojalla määrätyn kokonaistyöajan pituus huomioon ottaen.

Mitä 1 momentissa säädetään, ei sovelleta, jos yrityksen erityisistä olosuhteista johtuu, että yrityksessä toimivat maatalousyrittäjät eivät voi pitää osaakaan vuosilomastaan samanaikaisesti.

8 §

Lomitukseen liittyvistä järjestelyistä sopiminen

Paikallisyksikön järjestämiä lomituspalveluja käyttävän maatalousyrittäjän ja paikallisyksikön on sovittava vuosiloman pitämisestä ja sen ajankohdasta sekä lomitukseen liittyvistä järjestelyistä, kuten lomittajan tehtävistä ja lomituspalvelulain 14 §:n 2 momentissa tarkoitetuista valvontakäynneistä, niin hyvissä ajoin ennen lomituksen alkamista, että sanotut seikat voidaan ottaa huomioon lomittajien työvuorosunnittelussa, jollei erityisistä syistä muuta johdu.

Maatalousyrittäjän ja paikallisyksikön tulee olla yhteistyössä työsuojelun toteuttamiseksi lomitustyössä.

9 §

Lomitusta edeltävät maatalousyrittäjän toimenpiteet

Maatalousyrittäjän tulee ennen vuosiloman alkamista:

1) tarvittaessa opastaa lomittajaa lomitukseen kuuluvien tehtävien suorittamisessa se-

kä antaa hänelle ohjeet kotieläinten käsittelyyn liittyvistä erityiskysymyksistä;

2) huolehtia siitä, että maatila lomitustyössä tarvittavine koneineen ja laitteineen täyttää työturvallisuudelle asetettavat vaatimukset, sekä antaa lomittajalle ohjeet koneiden ja laitteiden käyttämisessä;

3) hankkia maatalousyrityksen tavanomaisen kulutuksen edellyttämät kulutustarvikkeet vuosiloman ajaksi; sekä

4) ilmoittaa lomittajalle, mistä tämä voi tavoittaa hänet tai hänen edustajansa vuosiloman aikana.

Mitä 1 momentissa säädetään vuosilomasta, sovelletaan mahdollisuuksien mukaan myös sijaisapuun.

4 luku

Maatalousyrittäjän itse järjestämä lomitus

10 §

Ennakoilmoitus

Maatalousyrittäjän on tehtävä paikallisyksikölle lomituspalvelulain 23 §:ssä tarkoitettu ennakoilmoitus maatalousyrityksittäin kirjallisesti kesäkuun loppuun mennessä sitä kalenterivuotta edeltävänä vuonna, jonka alusta hän haluaa järjestää itse lomituksensa tai palata paikallisyksikön järjestämien lomituspalvelujen käyttäjäksi.

Paikallisyksikön suostumuksella maatalousyrittäjä voi tehdä 1 momentissa tarkoitettua ilmoituksen tai peruuttaa aikaisemman ilmoituksensa myös 1 momentissa säädetyn määräajan jälkeen.

11 §

Hakemus

Lomituspalvelulain 26 §:ssä tarkoitettua korvausta haetaan paikallisyksiköltä kirjallisella hakemuksella, josta ilmenee lomituksen ajankohta sekä korvauksen määräämistä varten tarvittavat tiedot lomittajasta.

Maatalousyrittäjän on lomituksen päätyttyä toimitettava paikallisyksikölle lomittajan allekirjoittama selvitys lomituksen toteutumisesta. Jos oikeus sijaisapuun kestää yli kuu-kauden, selvitys voidaan esittää myös sijaisavun aikana, saman lomittajan osalta kuitenkin enintään kerran kunkin kalenterikuukauden aikana.

12 §

Päätös

Paikallisyksikön on hakemuksen johdosta tehtävä päätös maatalousyrittäjän oikeudesta hakemuksessa tarkoitettuun lomituspalveluun. Päätöksessä tulee myös määrätä lomituspäivän kesto 4 ja 5 §:ssä säädetyllä tavalla sekä korvauksen suuruus.

13 §

Korvauksen maksaminen

Korvauksen maksamisen edellytyksenä on, että paikallisyksikölle on toimitettu 11 §:n 2 momentissa tarkoitettu selvitys. Paikallisyksikön on maksettava korvaus maatalousyrittäjälle kahden viikon kuluessa selvityksen saatuaan.

Sijaisapulomituksesta maksettava korvaus voidaan suorittaa maatalousyrittäjälle lomituspalvelulain 27 §:n nojalla määrättyllä maksulla vähennettynä.

5 luku

Palveluista perittävät maksut

14 §

Sijaisavusta perittävä maksu

Sijaisavusta lomituspalvelulain 27 §:n nojalla määrättävä tuntimaksu on kuusi markkaa lomitustunnilta lisättynä määrällä, joka saadaan jakamalla sijaisavun saajan mainitussa säännöksessä tarkoitettu työtulo 5 000:lla. Lomitustunneiksi katsotaan 4 ja 5 §:ssä säädetyllä tavalla määräytyneet työtunnit.

15 §

Korotettu sijaisapumaksu

Jos sijaisavun saaja on sijaisavun alkaessa oikeutettu palkkaetuuksin työ- tai virkasuhteen perusteella tai jos hänellä on voimassa yrittäjien eläkelaisissa (468/1969) tarkoitettu vakuutus, häneltä peritään 14 §:ssä säädetty maksu 50 prosentilla korotettuna.

16 §

Alennettu sijaisapumaksu

Jos sijaisavun perusteena on raskaus ja

synnytys, sijaisavusta peritään sairausvakuutuslaissa (364/1963) tarkoitettua äitiysraha-kauden ajalta 14 ja 15 §:ssä tarkoitettu maksu 50 prosentilla alennettuna.

Jos sijaisavun saaja osoittaa, että hänelle sairausvakuutuslain nojalla myönnetyn päivärahan perusteena oleva työtulo on vähintään 20 prosenttia pienempi kuin hänen 14 §:ssä tarkoitettu työtulonsa, erotus voidaan hänen pyynnöstään vähentää sijaisapumaksun perusteena käytetystä työtulosta siltä osin kuin sijaisapua on saman syyn perusteella annettu yli 90 lomitustuntia.

Sijaisavusta määrättyä maksua voidaan alentaa, jos sijaisavun saajan ja hänen perheensä toimeentuloedellytykset huomioon ottaen siihen on syytä.

17 §

Maksullisesta lomittaja-avusta perittävä maksu

Maksullisesta lomittaja-avusta lomituspalvelulain 28 §:n 2 momentin nojalla perittävä tuntimaksu on lomituksen suorittaneen lomittajan tuntipalkka lisättynä 30 prosentilla.

6 luku

Erinäisiä säännöksiä

18 §

Hallintokustannusten korvaaminen

Asianomainen ministeriö suorittaa valtion varoista eläkelaitokselle lomituspalvelulain 31 §:ssä tarkoitettuja hallintokustannuksia vastaavan korvauksen vuosittain neljänä yhtä suurena eränä viimeistään tammi-, huhti-, heinä- ja lokakuun 10 päivänä sekä lomituspalvelulain 32 §:ssä tarkoitettuja hallintokustannuksia vastaavan korvauksen varainhoitovuoden alusta kuukausittain yhtä suurina erinä kunakin kuukautena, viimeistään sen 10 päivänä.

19 §

Lomituskustannusten korvaaminen

Asianomainen ministeriö suorittaa eläkelaitokselle lomituspalvelulain 38 §:ssä tarkoitettuja ennakkoja vastaavan korvauksen kuukausittaisina erinä viimeistään kunkin kuukauden 10 päivänä sekä lomituspalvelulain

40 §:ssä tarkoitettujen loppuerien maksamista varten tarvittavat korvaukset eläkelaitoksen esitysten perusteella.

Mitä 1 momentissa säädetään, noudatetaan soveltuvin osin myös eläkelaitoksen paikallisyksikköjen järjestämistä lomituspalveluista aiheutuviin kustannuksiin.

20 §

Lomituskustannuksia koskevat eläkelaitoksen selvitykset

Eläkelaitoksen tulee tehdä kuukausittain selvitys asianomaiselle ministeriölle valtion korvauksen ennakkoina lomituspalvelulain 38 §:n nojalla kunnille maksamastaan ja omien paikallisyksikköjensä lomituskustannuksiin käyttämästä määrästä. Samalla sen tulee esittää arvionsa määrärahan kokonaistarpeesta asianomaisena kalenterivuonna.

Eläkelaitoksen tulee tehdä vuosittain asianomaiselle ministeriölle kokonaistilitys lomi-

tuspalvelulain 35 §:ssä tarkoitetuista valtionkorvauksista varainhoitovuotta seuraavan vuoden loppuun mennessä.

21 §

Tarkemmat ohjeet

Tarkempia ohjeita tämän asetuksen täytäntöönpanosta antaa tarvittaessa asianomainen ministeriö.

22 §

Voimaantulo- ja siirtymäsäännökset

Tämä asetus tulee voimaan 1 päivänä tammikuuta 1997.

Sen estämättä, mitä 10 §:n 1 momentissa säädetään, mainitussa säännöksessä tarkoitettu ennakoilmoitus vuoden 1997 osalta voidaan tehdä viimeistään 31 päivänä tammikuuta 1997.

Helsingissä 30 päivänä joulukuuta 1996

Tasavallan Presidentti

MARTTI AHTISAARI

Ministeri *Terttu Huttu-Juntunen*

N:o 1334

Verohallituksen päätös leimaverokoneiden käytöstä

Annettu Helsingissä 20 päivänä joulukuuta 1996

Verohallitus on 6 päivänä elokuuta 1943 annetun leimaverolain 70 §:n 3 momentin nojalla, sellaisena kuin se on 9 päivänä elokuuta 1993 annetussa laissa (730/93), päättänyt:

1 §

Asiakirjasta menevä leimavero saadaan suorittaa leimaamalla asiakirja leimaverokoneella siten kuin tässä päätöksessä määrätään.

2 §

Lääninverovirasto, jonka toimialueella luvan haltija leimaverokonetta käyttäisi, myöntää hakemuksesta luvan leimaverokoneen käyttämiseen. Lupa myönnetään leimaverokonekohtaisena ja koneen käyttöpaikkakohtaisena. Lupa ei myönnetä luonnolliselle henkilölle.

Sitä, joka on saanut luvan käyttää leimaverokonetta, sanotaan luvan haltijaksi. Luvan haltija vastaa leimaverokoneen hankinnasta ja ylläpidosta aiheutuvista kustannuksista.

3 §

Valtion viranomaisen käytössä olevalla leimaverokoneella saadaan leimata lääninveroviraston antamassa käyttöluvapäätöksessä mainittuja asiakirjoja.

Muun luvan haltijan kuin valtion viranomaisen käytössä olevalla leimaverokoneella saadaan leimata:

- 1) vekseli, jonka asettajana on luvan haltija tai joka on siirretty luvan haltijalle;
- 2) velkakirja ja shekkitili- tai muu lainasopimus;
- 3) maksamismääräyshakemukseen ja lainhankuomukseen liittyvä saamistodiste; sekä
- 4) tuomioistuimelle annettava tai esitettävä saamistodiste tai muu asiakirja.

Kohdissa 2—4 tarkoitettujen asiakirjojen on liityttävä luvan haltijan toimintaan siten, että luvan haltija on asiassa osallisena ostajana, myyjänä, hakijana, asiamiehenä tai muussa vastaavassa ominaisuudessa.

Velkakirja tai sopimus saadaan leimata leimaverokoneella myös silloin kun se on kiinnitetty tai tarkoitettu kiinnitettäväksi.

Lääninverovirasto voi hakemuksesta oikeuttaa luvan haltijan, joka ei ole valtion viranomaisen, leimaamaan leimaverokoneella muitakin kuin edellä 2 momentissa tarkoitettuja asiakirjoja.

Jos edellä 2 momentissa tarkoitettu luvan haltija on muu yritys kuin pankki, lääninverovirasto voi rajoittaa luvan haltijan oikeutta käyttää leimaverokonetta vain sellaisiin asiakirjoihin, jotka liittyvät luvan haltijan toimialaan.

4 §

Leimapainanteessa tulee olla:

- 1) sanat LEIMAVERO STÄMPELSKATT ja Suomen vaakuna;
- 2) lääninveroviraston koneelle määräämä numero;
- 3) leimaamisen päivämäärä;
- 4) leimaveron määrää osoittava merkintä markkoina; sekä
- 5) koneen käyttöpaikkakunta.

Leimapainanteessa voi lisäksi olla erillisenä osana luvan haltijan nimellä tai nimilyhenteellä sekä luvan haltijan määräämällä numerotunnuksella varustettu lisäpainanne.

Leimaamiseen on käytettävä leimaverokonetta varten valmistettua vihreää leimasinväriä. Luvanhaltijan on huolehdittava siitä, että leimapainanteet ovat aina selvästi luettavissa.

5 §

Leimaverokoneena saadaan käyttää vain Verohallituksen hyväksymää tyyppiä olevia koneita. Yrityksen, joka aikoo pitää kaupan leimaverokoneita, tulee antaa Verohallitukselle sitoumus siitä, että sen myytäviksi tarkoitetut leimaverokoneet ovat Verohallituksen hyväksymän mallikoneen mukaisia ja että se koneiden myynnissä, korjauksessa ja huollossa noudattaa niistä annettavia määräyksiä. Tällaista yritystä sanotaan valtuutetuksi myyjäksi.

6 §

Leimaverokoneiden valvonnasta huolehtivat Verohallitus ja lääninverovirastot. Leimaverokonetta saadaan käyttää sen jälkeen kun valvova viranomainen on sen valtuutetun myyjän tai tämän edustajan läsnäollessa tarkastanut, lukinnut ja sinetöinyt.

7 §

Leimalaatta valmistetaan lääninveroviraston luvalla luvanhaltijan kustannuksella. Leimalaatta kuuluu valtiolle. Edellä 4 §:n 2 momentissa tarkoitettu lisäpainanteen painava laatta kuuluu kuitenkin luvanhaltijalle.

Leimalaatta, joka kulumisen tai vahingoittumisen vuoksi ei anna selvää painannetta, tai jossa tapahtuu muutoksia, on uusittava luvanhaltijan kustannuksella.

Käytöstä poistettu leimalaatta, lukuunottamatta 4 §:n 2 momentissa mainittua lisäpainanteen painavaa laattaa, on luovutettava lääninverovirastolle.

8 §

Leimaverokonetta saa käyttää vain luvanhaltija. Luvanhaltijan, joka luopuu leimaverokoneen käyttämisestä, tulee kirjallisesti ilmoittaa siitä lääninverovirastolle. Tällaista konetta ei saa ottaa uudelleen käyttöön ilman lääninveroviraston lupaa. Leimaverokoneen käytöstä luovuttaessa leimalaattaan sovelletaan, mitä edellä 7 §:n 3 momentissa on säädetty.

Luvanhaltijan nimen ja osoitteen sekä koneen käyttöpaikan osoitteen muutoksesta on kirjallisesti ilmoitettava sille lääninverovirastolle, jonka virka-alueella leimaverokonetta on käyttö lupapäätöksen mukaisesti käytetty.

Luvanhaltija on velvollinen säilyttämään leimaverokoneen ilmoitetussa käyttöpaikassa.

9 §

Luvanhaltijan on maksettava kertyneen leimaveron määrä sille lääninverovirastolle, jonka toimialueella leimaverokonetta 2 §:n 1 momentin mukaan käytetään, seuraavasti:

Leimaveron kertynyt kalenterikuukauden aikana	Luvanhaltija/maksupäivä	
	Muu kuin valtion viranomainen	Valtion viranomainen
1—10 päivinä	saman kalenterikuukauden 12. päivä	saman kalenterikuukauden 20. päivä
11—20 päivinä	saman kalenterikuukauden 22. päivä	saman kalenterikuukauden viimeinen päivä
21-kuukauden viimeisenä päivänä	kalenterikuukautta seuraavan kuukauden 2. päivä	kalenterikuukautta seuraavan kuukauden 10. päivä

Jos edellä mainittu maksupäivä on pyhäpäivä, juhannusaatto tai arkilauantai, saa maksettavan määrän suorittaa ensimmäisenä arkipäivänä sen jälkeen.

Luvanhaltijan on suoritettava veron määrä Verohallituksen vahvistamaa maksulomaketta käyttäen. Lomakkeelle on merkittävä siinä vaaditut tiedot.

10 §

Luvanhaltijan on Verohallituksen määrämällä tavalla pidettävä luetteloa leimaverokoneen käytöstä. Luvanhaltijan on lääninveroviraston kehotuksesta esitettävä leimaverokone, luettelo ja tositteet suoritetusta leimaverosta tarkastettavaksi.

Valtion viranomaisista luvanhaltijana koskevista tarkastuksista on säädetty erikseen.

11 §

Verohallitus tai lääninverovirasto voi kieltää leimaverokoneen käytön väliaikaisesti tai peruuttaa sen käyttöluvan:

- 1) jos luvanhaltija on laiminlyönyt maksujen suorittamisen määräaikana;
- 2) jos kone ei toimi tyydyttävästi tai sitä väärinkäytetään; taikka
- 3) jos luvanhaltija ei noudata muita leimaverokoneesta annettuja määräyksiä ja ohjeita.

12 §

Luvanhaltija on vastuussa ja korvausvelvollinen vahingosta, joka voi aiheutua valtiolle

N:o 1334

leimaverokoneen tai sen laskulaitteen epäluotettavasta tai puutteellisesta toiminnasta sekä koneen virheellisestä tai huolimattomasta käsittelystä taikka väärinkäytöstä.

Luvanhaltijan on huolehdittava siitä, että leimaverokoneen käyttäjä on aina selvillä leimaverokoneen käyttöön liittyvistä määräyksistä.

13 §

Jos valtuutettu myyjä ei noudata 5 §:ssä mainitun sitoumuksen ehtoja tai Verohallituksen antamia leimaverokoneen myyntiä, korjauksia tai huoltoa koskevia määräyksiä, taikka jos konetyyppi osoittautuu käytössä niin epäluotettavaksi, että leimaveron oikea-aikainen ja oikeamääräinen kertyminen vaarantuu, Verohallitus voi kieltää sitoumuksessa mainitun konetyypin myynnin, korjauksen ja huollon.

Helsingissä 20 päivänä joulukuuta 1996

Pääjohtaja *Jukka Tammi*

hallitus voi kieltää sitoumuksessa mainitun konetyypin myynnin, korjauksen ja huollon.

Valtuutettu myyjä on vastuussa siitä vahingosta, joka voi aiheutua valtiolle 5 §:ssä mainitun sitoumuksen ehtojen tai muiden edellä 1 momentissa tarkoitettujen määräysten rikkomisesta.

14 §

Tämä päätös tulee voimaan 1 päivänä tammikuuta 1997. Ennen tämän päätöksen voimaantuloa voidaan ryhtyä sen soveltamiseksi tarpeellisiin toimiin.

Tällä päätöksellä kumotaan leimaverokoneiden käytöstä 19 päivänä syyskuuta 1993 annettu Verohallituksen päätös (788/93) siihen myöhemmin tehtyine muutoksineen.

Ylitarkastaja Pertti Nurmi